Ocàs de Rollins i exuberància de Peterson

F. GARCIA HERRAIZ

Finalment, el Teatre Principal de València ha programat dos concerts amb importants figures històriques del *jazz:* el saxofonista Sonny Rollins i el trio del pianista Oscar Peterson.

Rollins, nascut el 1929, fou el més important saxo tenor negre dels anys cinquanta. Als divuit anys ja es trobava al costat d'alguns dels més remarcables *boppers* i als anys cinquanta participà en experiències ben interessants del *jazz* modern, i formà part del quintet del bateria Max Roach i el trompetista Clifford Bown, que en 1956 enregistraria el cèlebre *Valse Hot*. Des de llavors, ha dirigit els seus propis grups i ha estat seguit per un estol d'imitadors.

Solitari i individualista, Rollins s'ha expressat moltes vegades en solo absolut o acompanyat austerament d'un contrabaix i d'una bateria.

Després d'algunes vicissituds, en 1967, a la mort de Coltrane, semblava que hauria de ser Rollins el cap de fila del músics joves.

Sony Rollins

No ha estat així. Durant els anys posteriors s'ha lliurat a una fórmula descaradament comercial.

No és aquest el cas del pianista negre canadenc Oscar Peterson, que difícilment pot defraudar. Nascut a Montreal el 1925, des del 1949 ha acompanyat grans solistes dels estils més diversos: de Louis Armstrong a Dizzy Gillespie, de Lionel Hampton a Stan Getz, passant per Lester Young, Coleman Hawkins, Milt Jackson, Ella Titzgerald i fins i tot Fred Astaire, entre molts altres.

Peterson és un dels artistes de *jazz* que més discos ha fet. És un fenomen inclassificable. Profundament eclèctic, posseeix una facilitat tècnica i la verbositat i la rapidesa d'Art Tatum, la mà dreta d'Erroll Garner, la tècnica de blocs d'acords de Milt Buckner i, en fi, influències de molts dels grans. Dels millors. Igual es troba a gust en un context modern que en un de clàssic. Tot això, al servei d'un *swing* irresistible, que estableix una comunicació immediata amb el públic.

El punt de Mira

Madrid, capital

Ha arribat *San Isidro Labrador*, molt poc després del *Dos de Mayo*, i l'onada de madrilenyisme, madridisme i madriditat que ens envaeix puja i s'infla i comença a submergir-nos sense escapatòria en les aigües mogudes de la *movida*.

La *Villa y Corte* està eufòrica com en la vida. Han produït una curiosa barreja que combina *majos* i *manolas* amb Alaska i l'alcalde Tierno, més Umbral, Ceesepe o com li diguen, i tota la tribu ministerial, i estan ja perfectament convençuts que la mixtura és única i divina. I potser sí, que d'ençà del temps del *Siglo de Oro* el que es pasta a Madrid torna a tenir per fi algun interès i alguna gràcia. No els ho negaré, i sinceramente me n'alegre. Tant com si això passàs a Sevilla o a Lisboa. Però no més.

Ara bé, que la *movida* siga expressió i fonament d'un nou impuls de capitalitat, això sí que no. Perquè això és el que comença a passar: gent de Barcelona, de València o de Bilbao es miren la ciutat de la *movida* i se'ls ompli de salivera la boca. Gent que contempla la capital pròpia com a subordinada i provinciana, i la capital de l'estat com a única capital. Gent que pensa en Madrid, que somnia en Madrid, que voldria, ¡ai!, «triomfar» a Madrid. ¡Ja anem ben aviats, si això prospera! El joc, la broma, pot esdevenir una trampa mortal. I tot valencià, barceloní o basc que considere que Madrid és també la seua capital, que mire cap a Madrid com a centre, *ipso facto* hi ha caigut sense escapatòria. És elemental.

Perquè a Madrid, també, com que ara han descobert que ser madrileny no és ser res, han conclòs que, per això mateix, és ser-ho tot: és ser castellà, català, basc, andalús i gallec. És... ser espanyol. El resultat és perfecte. De manera que, espanyols, madrilenys tots que em llegiu, ¡que *San Isidro* us acompanye!

Joan F. Mira